

«Ακραία για τους κρατούντες, για μας όμως το κορυφαίο μέσον αντίστασης και πάλης»

Του ΔΗΜΗΤΡΗ ΡΟΥΤΣΩΝΗ

Κατάληψη: μέσον αγώνα ή κλείσιμο των πανεπιστημιακών σχολών; Ωφελεί και πόσο το φοιτητικό κίνημα αυτή η αντίδραση των σπουδαστών ή μπορεί να έχει δυσάρεστες παρενέργειες, κύρια σε ό,τι αφορά την πορεία των σπουδών όσων ίσως διαφωνούν, σε ορισμένα σημεία, με τις κινητοποιήσεις; Για τους περισσότερους πάντως, και μιλάμε για τη συντριπτική πλειονότητα των φοιτητών, η κατάληψη και το ότι τα τμήματα των σχολών «κατεβάζουν τα ρολά» λίγο πριν ή και κατά τις εξεταστικές περιόδους ουδόλως καταργεί τη λειτουργία τους.

«Πρόκειται απλά για διαφορετική αντίληψη λειτουργίας του πανεπιστημίου», λέει ο Στρατής, φοιτητής του Τμήματος Διεθνών και Ευρωπαϊκών Σπουδών του Παντείου Πανεπιστημίου. «Η κατάληψη δεν αποτελεί μόνο ένα μέσο για να στηθεί μια κυβέρνηση στον τοίχο -όπως έχει γίνει στο παρελθόν, αλλά συμβαίνει και σήμερα- αλλά συνοδεύεται από κινητοποιήσεις και των εργαζομένων, "συμμετέχει" ως κίνηση στη δημιουργία ενός κοινωνικού μετώπου», προσθέτει. «Η έννοια της λέξης θεωρείται ακραία μόνον από τους κρατούντες, γι' αυτούς αφορά την κατάληψη δημόσιου χώρου, για μας όμως είναι ξεκάθαρα κορυφαίο μέσο αντίστασης και πάλης. Η πίεσή της -και αυτό ίσως είναι το πιο σημαντικό- δεν αφορά μια φοιτητική κίνηση αλλά συνδέεται με τη ριζοσπαστικοποίηση της συνείδησης των συμμετεχόντων σε αυτήν, δεν απομονώνεται από το κοινωνικό σύνολο», αποσαφηνίζει.

Πέρα όμως από συμβολισμούς και ιδεολογικές τάσεις που αναπτύσσονται στον γόνιμο χώρο μιας πανεπιστημιακής κοινότητας, μήπως -άθελά τους- οι καταληψίες παρεμποδίζουν ορισμένους, έστω λίγους, φοιτητές από τα σπουδαστικά τους καθήκοντα; «Μόνον αυτό δεν συμβαίνει», παρεμβαίνει η Μαρίζα, σπουδάστρια του Τμήματος Μέσων Μαζικής Ενημέρωσης και Επικοινωνίας, «η σχολή δεν κλείνει, δεν έχουμε να κάνουμε με σκέτη αποχή και αυτό αποδεικνύεται από τις εκδηλώσεις, συζητήσεις, ένα ολόκληρο πρόγραμμα που συνοδεύει την κίνηση και που αποτελεί μέρος της φοιτητικής ζωής, αλλά και από το ότι ο ελάχιστος χρόνος των διδακτικών ωρών των μαθημάτων έχει ήδη καλυφθεί και ο κίνδυνος να χαθούν εξεταστικές είναι ουσιαστικά ανύπαρκτος», συμπληρώνει και φέρνει στον νου τις περυσινές κινητοποιήσεις, με τις εξετάσεις να γίνονται κανονικά στα περισσότερα τμήματα και απλώς να μετατοπίζονται -χρονικά- σε κάποια άλλα.

Στο πηγαδάκι κυριαρχεί η αισιοδοξία. Μια ηλικιωμένη γυναίκα κάνει στάση στο τραπεζάκι των φοιτητών και με χαμόγελο προτρέπει τους σπουδαστές να συνεχίσουν απτόητοι. «Μην κάνετε πίσω», τους λέει και ανταλάσσουν χαιρετισμούς. Τόσο μακριά στα χρόνια, αλλά τόσο κοντά στη σκέψη και στο φρόνημα.

Τι γίνεται όμως αν οι μεταρρυθμίσεις, που έχουν μάλλον δρομολογηθεί, πραγματοποιηθούν και η κυβέρνηση δεν κάνει πίσω; «Αυτό δεν θ' αφήσουμε να συμβεί. Ακόμη κι αν ψηφιστεί ο νόμος, εμείς θα καθορίσουμε το αν θα εφαρμοστεί», λένε οι δύο σπουδαστές, θέτουν ως παράδειγμα τον νόμο περί αξιολόγησης και υποστηρίζουν πως η προεκλογική περίοδος δεν μπορεί παρά να λειτουργήσει υπέρ τους. «Το ίδιο πιστεύουμε για τα ιδιωτικά πανεπιστήμια και αυτό δεν αποτελεί πρόβλεψη, πρόκειται για απλή ανάλυση των κοινωνικών συνθηκών», λένε. «Ζούμε σε μια αστική δημοκρατία και η δυναμική μας, στο πλαίσιο ενός γενικότερου κινήματος, όχι μόνον ως φοιτητές αλλά πάντα με τους εργαζομένους δίπλα μας, θ' αποτρέψει τα σχέδια και τις επιταγές της Ευρωπαϊκής Ένωσης», προσθέτουν και δίνουν ραντεβού με «όσους θέλουν να συμμετέχουν» στις κινητοποιήσεις τους που, όπως λένε, θα κρατήσουν ως τον Μάρτιο τουλάχιστον. «Αυτή η ιστορία έχει πολύ δρόμο ακόμη», καταλήγουν.